Píseň o kempu - Brontosauři

```
       D
Každej má tichej kout kam chodívá,
                            A
když toulavý boty z kůže vyloví.
Každej má tichej kout co zakrývá
                    A+               D
smutek, pláč a kupu  hloupejch starostí.
       D
Starej vak si vezme pak odřený džíny,
             D7        G
neslyší míří sám jenom tam,
                     D
kde ohně zář zastaví tvůj všední sen,
           A                          D
je to fajn takhle se toulat všedním dnem.

To se stává, že ňákej vlak, že nechytíš,
když chvilku jen jsi zůstal stát na rozcestí.
To se stává, však mně se zdá, marná sláva,
že každej vlak, co kolem jede, ujíždí.
To se stává, a co pak s tím, co dělat dál,
na prázdným nádraží jen málokdo by se smál,
život běží, jenom pozor, tenkrát nastal už čas,
kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás.

I já měl kout, kde každej volnej čas jsem pobyl,
měl jméno, snad to nevím sám, však něco znám.
Měl tisíc krás a tisíc kouzel hezkejch chvil,
však jenom pro ty co mu říkali horskej kemp.
Jednou zrána zmizel náhle a co naděláš,
někdo má rád a někdo nemá, však to znáš,
život běží, jenom pozor, tenkrát nastal už čas,
kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás,
kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás.
```